

ESPERIT, CAP ON GUIES LES NOSTRES ESGLÉSIES?
Comunicació Pastoral dels Bisbes catalans als 25 anys del Concili
Provincial Tarraconense del 1995

2. L'Església, poble de Déu que surt a anunciar l'Evangelí

2.2. El poble de Déu com a subjecte que comunica l'Evangelí

Del terme «poble», en grec *laós*, en deriva el terme «laic». Tal com fa notar el capítol segon de la constitució *Lumen gentium* del Concili Vaticà II, hi ha una condició fonamental i comuna que uneix tots els batejats: ser poble de Déu. Per tant, d'una certa manera tots som «laics», ja que tots som poble de batejats en nom del Crist i deixebles seus, membres de l'Església que ens acull com a mare, una «mare de cor obert» (*Evangelii gaudium* 46-49). Tots formem part d'un poble messiànic que «té Crist com a cap... com a condició la dignitat i la llibertat dels fills de Déu... com a llei el nou manament de l'amor... i com a finalitat el Regne de Déu» (*Lumen gentium* 9). A la Primera carta de Pere es llegeix que els qui no eren poble, ara, per l'amor entranyable del Pare, «són poble de Déu», no havien trobat qui es compadís d'ells i ara Déu mateix se n'ha compadit (2,10).

Del costat de Jesús mort en creu en brollen sang i aigua, i aquesta aigua simbolitza el baptisme que regenera i que va acompanyat de la unció de l'Esperit Sant, de manera que els batejats formen un temple espiritual i un sacerdocí sant que ofereix a Déu la pròpia vida (vegeu Romans 12,1). Tots els batejats, incorporats a l'Església en tant que poble de Déu, són deixebles del Crist que perseveren en la pregària i el testimoni. Així, participen del sacerdocí de Jesús mort i ressuscitat, i formen «una casa reial i uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare» (Apocalipsi 1,6). L'Església és el poble que Déu ha aplegat en virtut del Crist, el qual ha vingut per «aplegar tots junts els fills de Déu dispersos» (Joan 11,52) i per formar la comunitat de fe i d'amor que lloa la Trinitat santa, de manera que esdevingui el poble sacerdotal santificat per la Paraula i els sagraments, sobretot l'Eucaristia, constitutiva de l'Església, i visqui un amor universal i concret en la persona dels més petits.

(continuarà)

Diumenge, 13 de juny de 2021. Núm. 603

DIUMENGE XI DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

LA LLAVOR MÉS PETITA

Són moltes les temptacions que sofrem en el nostre viure cristià. Però en tenim una que ens ronda constantment i més en el nostre temps. És la temptació del desànim. Un desànim que pot arribar a paraitzar la nostra vida, quan en realitat estem cridats a donar fruit!

Jesús a l'evangelí d'avui ens vol ajudar a vèncer aquesta temptació. I ens parla d'una llavor que germina, sense saber com... I d'un gra de mostassa que creix d'una manera insospitada... No és aplicable això també avui?

Moltes vegades quedem aturats en adonar-nos que cada vegada som menys els qui ens interessem per la Paraula del Mestre. Ens lamentem de la poca incidència que té la nostra fe en aquest món. I fins ens atrevim a afirmar que el món camina per un camí totalment oposat al nostre. I llavors, ve el desànim... i fins i tot la deserció. Això ens fa sofrir.

Però, no va passar el mateix amb Jesús que va ser acusat fins a fer-lo desaparèixer? No és també un cas semblant el que narra la primera lectura, des de l'experiència frustrant de l'exili del poble d'Israel? I no obstant s'entreveu un rebrot que renaixerà. Més encara, les paraules de sant Pau a la segona lectura, ¿no ens esperonen a tenir fe en Jesús que tot i que ara encara ens trobem allunyats del Senyor, el retrobem, tot creient sense veure'l?

La dialèctica cristiana consisteix en morir per poder viure. I aquest estat de despullament ens fa apropar misteriosament al Crist. La nostra mort constant, el nostre despullament, no és una inutilitat. El gra sembrat, resta amagat, però donarà fruit. La llavor insignificant,

creix desmesuradament. Recordem “*Si el gra de blat quan cau a terra, no mor, resta sol, però si mor, dóna molt de fruit*”

Ens cal sembrar. Déu fa la resta. La força del Regne de Déu no ve de nosaltres, ve de Déu. I encara que aparentment sembla que tot s'enfonsa, no temem. Déu actua. No sabem com, ni en quina direcció, ... però actua.

Per tant no hi ha lloc per al desànim. Ben al contrari, ens sentim coratjosos. Visquem, doncs la nostra fe. Escampem-la. Posem aquesta llavor enmig de totes les realitats humanes. Déu les convertirà en divines. Perquè l'Evangelí té una força i un dinamisme que ningú ni res no poden aturar. Que aquesta Eucaristia ens doni coratge per mantenir la nostra lluita enmig d'aquest món.

Que la llavor del Regne es vagi obrint pas també en els nostres cors. I Déu ja farà la resta. ■

* * * * *

EL TEMPS DE DURANT L'ANY

El Temps de durant l'any no és de cap manera un temps feble o menys intens en relació als temps que el llenguatge litúrgic actual diu “forts” com ara els temps d'Advent, Nadal, Quaresma i Pasqua.

Que no sigui un temps fort, segons la terminologia en ús, no vol dir que sigui un temps feble, o de menor intensitat. Els temps forts no debiliten aquest període de l'any litúrgic.

Al contrari el Temps de durant l'any esdevé un temps intensíssim de la vida cristiana. En aquest temps no se celebra cap misteri particular de Crist, cada Diumenge se celebra la seva gloriosa Resurrecció, escoltant la Paraula i repetint la Fracció del pa, d'aquesta manera anem contemplant el Misteri de Crist i configurant la vida cristiana.

La successió del primer dia de la setmana, el Diumenge, “*Dia del Senyor*”, constitueix allò més determinant i substancial en el culte cristià.

El cicle setmanal és previ al cicle temporal i, indubtablement, és de tradició apostòlica: pertany al que l'Església ha rebut del seu Senyor i que ha celebrat sempre i per tot arreu “*semper et ubique*”.

La importància d'aquest període de l'any per al creixement de la vida espiritual cristiana pot constatar-se en el fet que aquest temps abasta la part més extensa de l'Any litúrgic.

Els Diumenges del Temps de durant l'any són motiu per aprofundir en la litúrgia de l'Església. La comunitat eclesial ha de saber realment el que fa quan celebra els Sants Misteris.

HORARI DE MISSES

BASÍLICA SANT FELIU

Vigílies: 18'30. Festius: 12'00 i 18'30. Feiners: 18'30

MONESTIR SANT DANIEL

Festius: 9'30. Feiners: 8'30 (Celebració de la Paraula)

MISSES ENCOMANADES

Dissabte, 12: 18,30: Intenció particular
Diumenge, 13: 12,00: Pel poble. 18,30: Intenció particular
Dilluns, 14: 18'30: Família Figueras Xifra
Dimarts, 15: 18,30: Família Masó Aragó
Dimecres, 16: 18,30: En acció de gràcies
Dijous, 17: 18,30: Francesc Bartumeu Sanllehí
Divendres, 18: 18,30: Intenció particular
Dissabte, 19: 18,30: Intenció particular
Diumenge, 20: 12,00: Pel poble. 18,30: Família Agell Casademont

* * * * *

CONFESSIONS

Cada dia: 18'00 - 18'25. Diumenges: 11'45 - 11'55 i 18'00 - 18'25.

DESPATX PARROQUIAL

Dijous de 12'00 - 13'00 i de 17'00 - 18'00 i a hores convingudes.

HA REBUT EL BAPTISME

Marta Raduán Arxer

HAN CELEBRAT LA PRIMERA COMUNIÓ

Cloé Buixeda Delaite, Pedro Mangas Sucarrats,
Alexandra Ripoll Cuy i Diana Ripoll Cuy

COL·LECTA PER CARITAS

Parròquia Sant Daniel: 167 €. Parròquia Sant Feliu: 171,30 €

LA PORTALADA DE RIPOLL

I EL TAPÍS DE LA CREACIÓ DE GIRONA

Divendres, 18 de juny, a les 7 de la tarda a la Sala Sant Feliu:
Presentació del llibre *Les Homilies de Ripoll*, (Marc i Joan, Cicle B)

MEDITACIONS ENTORN DELS EVANGELIS DOMINICALS,
pel seu autor: Mn. Jordi Castellet i Sala, prevere del Bisbat de Vic.